

Eminentissimi Ac Reverendissimi Domini, D. Joannis Baptistæ, Cardinalis De Luca, Theatrum Veritatis Et Justitiæ, Sive Decisivi Discursus

Ad Veritatem Editi In Forensibus Controversiis, Canonicis & Civilibus, in quibus in Urbe Advocatus, pro una partium scripsit, vel Consultus respondit ; Cum Indicibus Argumentorum, Causarum ac Rerum luculentissimis. Opus Tam Judicibus, Quam Causarum Patronis, atque omnibus in utroque Foro ...

Tractatus Primi Pars I. de Servitutibus Prædialibus, Usufructu, & utroque Retractu, Pars II. de Emphyteusi, Pars III. de Locatione & Conductione

Luca, Giovanni Battista de

Coloniae Agrippinae, 1691

Disc. LIX. Mediolanen. devolutionis. De interdicto, seu remedio possessori retinendæ; quod vulgò manutentionis dicimus, cuinam competat, An domino, vel emphyteutæ pendente lite super devolutione ob ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74102](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74102)

illarum regionum, in quibus ea materia est frequens, quam apud Hispanos in bonis illorum primogenitorum & majoratum, ex iis, quæ cæteris relatis plenè ac sæpius insinuantur per *Salgad. in eius labryris*. Ac etiam in nostra Romana Curia super officiis, ut supra insinuatum est, & quas theoreticè & practice receptas, ac indubitatas conclusiones, ita inanes ac fatuas redderemus, quoties ipse Papa vel Rex respectu feudorum vel officiorum se non opponat, quo nil absurdius.

Et ultra rationem prædictam, deficientis scilicet hypothecæ ratione incapacitatis rei nunquam impressæ, urget etiam alia ratio passim considerata per DD. de qua frequenter *sub dicto tit. de Regalibus ad materiam officiorum, ac locorum Montium*, publicæ scilicet fidei, quæ aliàs elusa remaneret, quoniam ubi quis super huiusmodi bonis de dicta cautela assensus domini est sollicitus, dicitur principaliter sequi potius fidem ipsius Principis, seu alterius, ad quem assentiri pertinet, quam ipsius debitoris, seu aliter contrahentis, undè illum & non istum in eius auctorem agnoscit, aliàs non contrahitur, nisi perquisitis publicis, vel privatis libris domini seu alterius assentiri debentis, certificatus esset quod super ipsa re alia vincula adjecta non essent, seu si adessent, non tamen talia, quod totum absorbeant, ita ut sibi quoque consultum remaneat; Et hic erat casus, quoniam isti creditores, nisi legis dispositioni, dictæque diligentæ contraxerunt, aliàs non contrahitur, unde legum notitia decepit præsertim dictum caudicum, ut me quoque, & fortè quemcumque alium decepisset.

Neque præmissis obviare dicebam dictam hæreditariam qualitatem, seu alienandi & hypothecandi facultatem etiam in verbis expressam, quoniam tunc argumentum incompatibilitatis seu contradictionis intrat, quando agitur de interpretatione, ut frequenter habemus circa operativam clausulam *ad habendum* cum similibus; Quando autem subsequens prohibitio est expressa & literalis, tunc quia non intrant præsumptiones & argumenta, neque in actibus inter vivos prætendi potest vitatio, sequitur, quod subsequens prohibitio non dicatur contradictoria, seu omnimodè correctoria, sed solum restrictiva seu modificativa, quod scilicet, possit quidem emphyteuta alienare, obligare, seu aliàs disponere, sed cum certa qualitate seu conditione, quod scilicet adhiberi debeat ipsius domini assensus, undè propterea dicta facultas rectè operativa remanet, ad effectum, ut dominus assentiri teneatur, & non possit emphyteuta alienare vel obligare volenti suum assensum denegare, neque prætere, quod non possit in quemcumque hæredem transferre, sed non indè sequitur, quod dictam modificativam legem sibi adjectam, & ad cuius limites dominus declaravit dictam præcedentem facultatem dedisse, spernere possit.

Undè in dictis terminis feudorum, vel officiorum habemus, quod in feudis emphyteutis, præsertim Regni Neapolitani, hæreditariam, seu mixtam qualitatem habentibus, quoties feudatarius non caret successore, Rex non solet nec potest alienationi, vel obligationi denegare assensum, quem passim concedit, non indè tamen sequitur, quod sine illo, jus creditoribus vel aliis contrahentibus in feudo acquiratur: Idemque habemus in officiis venalibus Romanæ Curie, quoniam, ubi ratione gravis ætatis vel infirmitatis non urget ratio fraudis, Papa, non debet, nec solet denegare assensum, *Card. de Luca de Emphyteusi Pars II.*

quem passim petentibus concedit, sed non per hoc sine illo jus in rem vel ad rem acquiratur cum similibus, & sic verè istud fundamentum omninò fallax videtur.

Minus subsistere credebam alterum commoditatis, ex rationibus & fundamentis super hac materia particulariter deductis in *Tusculana Salviani hoc eodem titulo disc. 44.* Cum enim bona jam distracta essent, atque in tertium translata, & concursus esset super pretio ipsius proprietatis, profusè improprium ac legaliter impossibile est adaptare hos terminos commoditatis, quæ supponit dominii & possessionis perseverantiam in ipso debitore, cuius vice & nomine creditor tanquam procurator in rem propriam caput fructus ab ipsa re separatos, tanquam bona libera & alioquin, ut latius in *dicta Tusculana.*

Demum quoad ultimum huius decisionis fundamentum, quod concursus non esset in ipsa re prohibita, sed in pretio, quod non dicitur feudale vel emphyteuticum seu aliàs differens, sed liberum & allodiale, clarior magisque inevitabilis erat fallacia, quoniam dicta conclusio de pretio non succedente loco rei, rectè procedit, ubi illud retractum est ex voluntaria venditione, seu privato facto debitoris, ita ut habenti de assensu domini ipsam rem affectam, salva remaneant jura, liberque regressus ad ipsam rem contrahentem possessorem, in quem distracta sit, unde propterea nihil sua interest, pecuniam ab emptore solutam, per venditoris creditores avocari, sed solum præjudicium est ipsius emptoris, qui sibi imputet, cur ita minus cautè contraxit, & in his terminis loquitur *Manent. dicta dec. 58.* Secus autem, ubi venditio rei facta est de mandato iudicis, ad effectum ut pretium liberetur creditoribus in ipsa re jus habentibus, juxta eorum debitum ordinem, ita assecurando emptorem, qui re & pretio nullatenus carere potest, cum tunc absolutum sit pretium succedere loco rei, ut cæteris antiquioribus allegatis firmant *Franch. dec. 64. & 25. Curr. de feud. par. 1. cap. 8. num. 8. Galeot. lib. 2. contro. 63. num. 17. Marcan. disput. 76. num. 16. Prat. observ. 17. num. 11. Hoder. ad Surd. dec. 306. num. 4.* ubi in specie explicat dictam decisionem 58. *Manente* atque talis est praxis indubitata & generalis, ideoque concludendo, dicta resolutio non videtur tuta, quodq; in repositione probabilis sperari debeat recessus, cum in hoc, ut supra cum exteris dicere consuevi, consistat huius Tribunalis nimium commendanda integritas, quod suarum resolutionum affectio illud non flectat, sed libenter agnita melius veritate recedit à resolutis.

MEDIOLANEN, DEVOLUTIONIS

PRO

ECCLESIA PAROCHIALIS

S. VITI

CUM

PETRO FRANCISCO

GLUSSIONANO

*Causa decisus per Rotam pro Petro
Francisco.*

De interdicto, seu remedio possessorio retinenda,

M

henda,

tinendæ, quod vulgò *manutentionis* dicimus, cuiam competat, An domino; vel emphyteutæ pendente lite super devolutione ob lineam finitam; Et quatenus competat emphyteutæ, An eo defuncto competat ejus hæredi, Et an huic suffragetur possessio retenta per conductorem; Et de alio remedio adipiscendæ, quod vulgò dicimus *immissio*; Et incidenter aliqua de qualitate emphyteutis ecclesiasticæ, An concessa pro hæredibus restricta sit ad illos sanguinis tantum, vel etiam competat extraneis.

S U M M A R I U M.

- 1 **F** Acti series.
- 2 Resolutio causæ in possessorio.
- 3 Possessio defuncti non transferatur in hæredem sine actuali apprehensione, & de ampliationibus, ac limitationibus.
- 4 Mediolani adest statutum de continuanda possessione defuncti in hæredem, quod sufficiat ad manutentionem.
- 5 Acquiritur hæredi possessio per colonum etiam sine apprehensione, & nu. 8.
- 6 De limitationibus conclusionis de qua n. 3, remissivè.
- 7 Statutum laicale de continuanda possessione non complectitur bona emphyteutica Ecclesiæ.
- 8 Declaratur conclusio de qua num. 5, quando procedat.
- 9 De materia text. in l. si quis conductionis C. locati.
- 10 Possessor jure conductionis vel simili potest supervento novo titulo sibi mutare causam possidendi.
- 11 De interditiis possessoris quando sint executiva, & non admittant appellationem suspensivam, vel econtra.
- 12 De distinctione quando in possessorio debeat obtinere emphyteuta seu ejus successor, vel dominus directus.
- 13 Examinantur plura adminicula hinc inde super qualitate emphyteutis ecclesiasticæ an sit hæreditaria vel restricta ad hæredes sanguinis.
- 14 Regula est, quod emphyteutis ecclesiasticæ non est hæreditaria, sed quid ubi adest clausula in perpetuum.
- 15 Pactum redimendi seu affrancandi quando corrumpat solitam naturam emphyteutis, eamque faciat hæreditariam.
- 16 Observantia quando in proposito attendenda sit.

D I S C. L I X.

Sque ab anno 1501, Rector Ecclesiæ parochialis Sancti Viti Mediolani concessit Zacchariæ, & Francisco, pro se suisque hæredibus, & successoribus controversam domum in emphyteusim in perpetuum, cum pacto præsertim, ut liceret dictam domum affrancare mediante commutatione, sive subrogatione alterius domus, vel alterius rei æquivalentis, habita sola ratione canonis; Cumque per dictos concessionarios, vel eorum successo-

res de consensu domini, ab antiquo etiam tempore, domus distracta esset in Auctores Archangelæ Ruscha, à qua idem Rector Ecclesiæ dominæ distractæ eam conductam habebat, sequuto dictæ Archangelæ obitu absque prole scripto hærede Petro Francisco Gussiano privigno, contra istum Rector præfatus obtinuit à Vicario generali Mediolanensi favorabilem sententiam super factio casu devolutionis ejusque manutentione, introductaque per appellationem causa in Rota coram Vicecomite, datoque dubio ad instantiam appellantis, an sibi danda esset manutentio, sive potius immissio, illoque proposito sub die 25. Februarii 1669, negativè in prima, affirmativè autem in secunda parte resolutum fuit, non competere scilicet manutentionem, sed bene immissionem.

Resolutio in utraq; parte mihi pro Ecclesiâ ejusq; Rectore scribenti vila est probabilis, beneq; fundata, atque ante disputationem prævisa, & huic parti infinuata; Quatenus enim pertinet ad primam partem super denegatione manutentionis, hoc remedium auctori competere non poterat, cum non doceret de ejus possessione, sine qua non datur manutentio, eique suffragari non poterat possessio Archangelæ ejus auctricis, quoniam hodiè certa receptaque propositio est, possessionem defuncti cessante statuto continuativo non transferri in hæredem absque actuali apprehensione; Cum enim possessio sit quid facti, non datur ejus translatio ex solo juris ministerio, sed exigit actum facti ad text. in l. cum hæredes ff. de acquir. poss. DD. com. mun. de quibus Afflic. & Ursi. dec. 107. Menoch. de retinen. remedio 3, nu. 56. Burattus, & Adden. decis. 312. & 732. Merlin. decis. 324. & passim, Quod extenditur etiam ad feuda, & ad jura incorporalia, ut de feudis Rovir. pragm. 11. de feudis num. 113. & seqq. & de juribus incorporalibus Merlin. dicta decis. 324. Buratt. & Add. decis. 288. & 312. neque ex possessione unius rei inferitur ad aliam in terminis decis. 158. par. 7. res. in principio, atque in foro quotidianum habemus.

Admittebant scribentes pro auctore dictæ conclusionis veritatem, sed insistebant in duabus limitationibus, Primò scilicet resultante à statuto continuativo possessionis defuncti in hæredem, quod in Mediolanensi Civitate viget, & quam factam, seu civilissimam possessionem ab hujusmodi statutis inductam sufficere ad manutentionem est pariter hodiè receptissimum; ex plenè collectis per Post. de manutent. observ. 55. & Amat. resolut. 39. Rot. decis. 200. num. 5. par. 5. recent. Ortbobon. decis. 170. & 195. & sapissimè; Et secundo quod, cum implet Rector possederit post mortem Archangelæ tanquam inquilinus, seu conductor, ita etiam sine apprehensione hæres possidere diceretur ad text. in l. qui universas §. quod per colonum ff. de acquir. possess. ubi Afflic. & Adden. dicta decis. 167. Mantica. decis. 227. numer. 7. Buratt. & Adden. decis. 67. & 732. dec. 2. post Paitel. n. 2. & in aliis.

Neutra tamen limitatio, quamvis in suo casu vera, in præsentem intrabat, Non quidem prima factæ seu civilissimæ possessionis resultantis à statuto continuativo, quoniam quidquid sit de pluribus aliis limitationibus in proposito cadentibus, præsertim verò illis interversionis talis possessionis de facto, ac dubietatis, an bona sint hæreditaria, seu libera nec nè, ex deductis per Post. & Amat. ubi supra.

Supra, & Orthobon. d. decis. 176. & 195. Inter ammen. fidei commissi 28. Junii 1651. Bichio. & in aliis, Celsabat omnis quæstio, ex eo quod istud esset statutum laicale non comprehendens bona Ecclesiastica, seu de directo dominio Ecclesiarum, etiam si quæstio esset super solo dominio utili inter laicos absque eo, quod Ecclesia sit in causa, seu aliàs interessata, juxta opinionem, quam præsertim occasione frequenti Ægidianæ Constitutionis, tenet Rota & Curia, sequendo magistralem decisionem in Romana de Scappuccis coram Cocino post Marches. de commission. par. 1. fol. 1200. Multò magis, & absque principio dubitandi, ubi quæstio est cum ipsa Ecclesia domina directa, ut in terminis individualibus firmatur per Rotam decis. 158. num. penult. & in. par. 7. recent. ubi de manutentione denegata hæredi emphyteutæ, & data domino directo.

Et quæ ad alteram limitationem deductam ex possessione inquilini, seu Coloni, eatenus illa procedit, quatenus duo copulativè concurrant; Primò quod conductor mortuo locatore continuare profiteatur in cultura, & possessione rei nomine hæredis, qui ita per organum conductoris, tanquam ejus procuratoris, seu ministri actualem possessionem apprehendisse dicitur; Et secundò quod ipse hæres id sciat, quoniam impossibile est dare hanc fictam possessionem in animo, qui non trahitur ad ignorata, ut de utroque requisito in eadem decis. 2. post. Patell. cum aliis per Adden. ad Buratt. decis. 732. numer. 9. & in terminis individualibus Rota dicta decis. 158. n. 4. & seq. par. 7. rec.

Nimium ex parte actoris insistebatur in dispositione textus in l. si quis conductorem C. locati, per quem disponitur conductorum non posse proprio auctori dominii quæstionem reficere; Verùm ultrà plures hujus textus limitationes ac declarationes benè collectas per Adden. ad decis. 420. par. 4. rec. tom. 2. illam præsertim, quod non est reficere quæstionem proprio auctori, utpote in rerum natura amplius non extant, & per ejus obitum in concursu alterius extranei venit idem conductor præterens ipsam, non autem alterum esse ejusdem auctoris successorem, ita saltem anomolum seu improprium, eo modo, quo idem conductor non veniret prohibendus excipere de jure successorio sibi delato, ita tanquam possessor mutando sibi causam possessionis; Omnem difficultatem tollebat altera responsio, quod hic punctus incompetentiæ hujus possessorii non pendebat ab oppositione rei conventi, sed à non jure ipsius actoris, unde in hac parte resolutio procedebat de plano.

Quodque possessori etiam ex tali titulo vel jure quod dici non valeat possessor manutentibilis, superveniente novo titulo, detur mutatio causæ possidendi, quæ etiam sine declaratione facta censetur, est in Rota & Curia receptum ex magistrali decisione 4. Achill. de causa possessionis & proprietatis per text. cum ibi communiter notatis in l. cum nemo Cod. de acquir. possess. Duran. decis. 328. num. 5. Orthob. dec. 164. num. 7. & 259. nu. 15. Adden. ad Gregor. decis. 546. & habetur præsertim frequenter in materia beneficii, Et in specialibus terminis conductoris est text. in l. si quis rem ff. de acquir. possess. & firmant DD. de quibus apud Celsum decis. 358. nu. 3. cum aliis in hujus causæ decisione.

Ista pars resolutionis quoad ea, quæ ad ordinem pertinent, continebat rei conventi plenam victo. Card. de Luca de Emphyteusi Pars II.

riam, quamvis eodem tempore in altera parte dubii super possessorio adipiscendæ ipse succubisset, cum stante dispositione juris Canonici, juxta opinionem hodie in Curia certissimam & amplius non controversam, interdicta possessoria, tam adipiscendæ, quam reintegrandæ admittant appellationem suspensivam, atque exigant terminationem per tres conformes, ita ut differre non videantur à judiciis ordinariis & petitoriis, cum ille processus executivus, quem in Urbe & Statu Ecclesiastico praxis docet, proveniat à Constitutione Ægidiana, quam licet per Summos Pontifices confirmatam & extensam, receptissimum pariter est remanere legem laicalem innovantem, seu reintegrandam dispositionem juris civilis in L. unica Cod. si de momentan. possess. idèque etiam in ipsomet statu & Urbe non capere personas Ecclesiasticas, vel bona de Ecclesiis directa dominio, quamvis ut supra sola quæstio esset inter laicos super dominio utili abique aliqua Ecclesiæ dominæ directæ mixtura, Quinimò neque causas merè prophanas inter laicos agitas in foro Ecclesiastico, Multò magis & indubitanter in ista causa agitata in foro Ecclesiastico cum Ecclesia & extra Statum; Atque ex hoc, ut benè advertitur dec. 139. numer. 42. & seq. par. 6. rec. resultat, quod currenti præsertim sæculo nimium ratum effectum est possessorium reintegrandæ antiquitus adeò frequens & usitatatum, & econtrà frequens & quotidianum effectum illud retinendæ, seu manutentionis etiam ex sola possessione civili animo retenta, apud antiquiores ferè ignotum, quoniam istud juxta opinionem in Rota & Curia receptissimam, quoties decernitur per decretum interlocutorium, non autem per sententiam diffinitivam, non admittit appellationem suspensivam, quo etiam privilegio in praxi receptum est gaudere illud adipiscendæ remedium, quod associationis vulgò dicimus, quoties cum quadam forma potius extrajudiciali, & pro sola familiæ concessione decernitur illi, qui vel ex clausula, constituit, vel ex pacto de capiendo eandem possessionem propria auctoritate adipisci posset, dum tali casu judex non decernit possessionem, sed ad evitanda scandala cum ejus familia associatur eum, qui jure suo illam capere potest.

Hinc proinde in ista disputatione dicebam opportunum mihi videri formiter inspicere etiam de ipso puncto principali devolutionis, & in bono jure, ac non procedere, ut processum fuit cum solito rigore distinctionis, de qua infra, cum illa rectè procedat, quando hoc possessorium ad limites juris civilis vel Ægidianæ retinet suam naturam summariam & executivam, secus autem ista circumstantia cessante, cum tunc videatur circuitus merè inanis: Verùm placuit non recedere à consuetis regulis & propositionibus.

Quatenus igitur ad dictam alteram partem pertinet, ista quæstio non est amplius juris, sed facti & applicationis, plana ac .n. recepta distinctio est, quod aut certum est & incontinenti constat factum esse casum devolutionis, & tunc in possessorio potiores sunt partes domini directi, qui est ultimi emphyteutæ hæredi legitimus contraditor, Aut econversò casus est probabiliter dubius, ac altiore exigens indaginem, & secus, sed potiores sunt partes hæredis, ut apud Dunoert. dec. 741. n. 1. cum sequen. cum aliis collectis dec. 36. post Patell. Mantuc. decis. 194. Celfo dec. 15. & passim, Undè cum ex sequentibus negati non posset casum esse satis probabiliter dubium, idcirco planum

erat ad favorem hæredis in hoc possessorio respondendum esse.

De meritis autem seu iustitia negotii principalis non fuit formiter actum, sed solum incidenter ad dictum effectum dignoscendi turbiditatem, quodque casus devolutionis non esset omnino certus & clarus, ideoque maturum iudicium pro veritate desuper efformari non potuit, Plura enim hinc inde urgere videbantur, ex quibus causa redditur dubia, atque pro meo iudicio honesta concordia digna, quamvis decisio aliquam Rotæ inclinationem ad favorem actoris pro qualitate hæreditaria ostendere videatur; Ecclesiæ siquidem assistit regula, quod in emphyteusi ecclesiastica veniunt solum hæredes sanguinis, non autem extranei ex plene collectis per *Andreol. contro. 378. & in alia Mediolanen. apud Merlin, decis. 583. & generaliter decis. 429. par. 9. 209. par. 11.* Et quamvis in decisione ponderetur clausula *in perpetuum*, ut eam faciat hæreditariam juxta *decisionem 346. Carill. n. 3.* & in aliis in eadem causa, de qua apud *Carill. coram Merlino & Pentingerio*, cum collectis per *Adden. ad decis. 26. par. 3. rec. num. 15.* & in hujus causæ decisione, ubi discutitur hinc inde, Attamen dicta clausula utpotè compatibilis cum restrictione ad successores sanguinis, in quibus bene remanet operativa, tollendo illam restrictionem ad tertiam vel quartam generationem, quæ regulariter cadit in emphyteusi ecclesiastica, hunc effectum non inducit, ut in specie plene advertitur in allegatis *decis. 427. par. 9. & 209. par. 10.* Est bene verum, quod deservit pro uno ex adminiculis, aliis in idem concurrentibus.

Pro altero adminiculo qualitatis hæreditariæ ponderatur dictum pactum francandi ex deductis per *Rotam decis. 653. n. 6. par. 4. rec. tom. 3.* quæ est eadem apud *Merlin. decis. 210.* & addi possunt firmata in *Placentina, de qua supra disc. 29.* Sed hoc adminiculum, etiam cum sensu veritatis, dicebam esse nimium leve & æquivocum, dicta enim decisio, sequendo *decisionem 392. Franchi*, ut pluries advertitur supra in præcedentibus, ac etiam *sub titulo de servitutibus ad materiam retrahus*, percutit casum, in quo redemptio seu affrancatio conventa sit in certa quantitate ab initio, puta ad tot pro centenario, ita enim emptionis & venditionis magis quam emphyteusis contractum redolere dicitur, secus autem in præsentem, dum pactum continebat solum quamdam permutationem de una specie in alteram quod non adversatur emphyteusi, quæ in re permutata rectè continuare potest, ut advertitur supra in *Romana devolutionis seu locorum montium disc. 36.*

Demùm ponderatur contraria observantia, quod scilicet Rector consensum accommodasset alienationi in extraneum factæ per primum concessionarium in illos de Oflis, & ab istis in illos de Ruschis ex deductis apud *Carill. dicta decis. 246. n. 4. & apud Celsum decis. 15. n. 11.* quod motivum esset satis considerabile, quando non constito de prima investitura, ageretur de indaganda natura emphyteusis, secus autem ubi illa habetur, quam Rectorum inadvertentia vel factum corrumpere seu alterare non potest, juxta firmata in pluribus decisionibus editis in *Romana domus in Silice, de qua supra disc. 56.* Negari tamen non potest istud esse unum ex adminiculis cum aliis coniungendum, prout & alterum in decisione ponderatum, quod domus de tempore concessiois esset penè ditata & modici

valoris postmodum constructa, & effecta notabilis valoris, ideoque certum est casum remanere dubium.

R O M A N A

DOMUS IN BURGO

P R O

HIERONIMO MAINERIO

C U M

CONVENTU TRANSPONTINÆ.

Casu pendet in Rota.

De præscriptione juris emphyteutici, An & quando intret, itaut tertius possessor, concurrentibus præscriptionis requisitis, reddatur tutus à devolutione.

S U M M A R I U M.

- 1 **F**acti series.
- 2 **C**ontra Ecclesiam concurrentibus iusto titulo, & bona fide præscribitur per spatium quadragenarium.
- 3 **H**abens possessionem centenariam potest allegare quemcumque titulum de mundo meliorem.
- 4 **D**eclaratur si est tertius possidens rem tanquam allodiam & liberam, secus si possederit tanquam feudalem, seu emphyteusam.
- 5 **Q**uod feudatarius, vel emphyteuta, etiam per mille annos non præscribat contra dominum.
- 6 **D**eclaratur secus esse in tertio cum bona fide possidente rem tanquam liberam & allodiam.
- 7 **M**ultum ad præscriptionem suffragatur scientia, & approbatio domini directi.
- 8 **D**e Constitutione 157. Urbani VIII. tollente beneplacitum apostolicum præsumptum.

D I S C. XL.

E anno 1541. Conventus S. Mariæ Transpontinæ concessit in emphyteusim Carolo Saraceno & Annæ Uxoriat tertiam generationem domum in Burgo penè collabentem, quam anno de 1550. Carolus vendidit Thomæ Dionysio ementi pro se, hæredibus & successoribus, qui Dionysius de anno 1551. sub narrativa possidendi dictam domum jure proprio & in perpetuum, eam vendidit Joanni Andreæ Cavagna, ementi pro hæredibus & successoribus quibuscumque, cujus filius de anno 1588. eam satis melioratam pretio scutorum 700. vendidit Annibali Petrasanctæ pariter ementi pro se hæredibus, & successoribus quibuscumque in perpetuum sub assertione, quod eadem domus esset libera & franca ab omni onere, excepto censu seu canone ducat. octo de carolenis ad favorem dicti Conventus, dictisque omnibus alienationibus respectivè cum speciali notitia instrumentorum desuper